eZine

ofModern Texts in Translation

Nr 202 **8 ianuarie 2020**

Bloodaxe Poet

Andrew Greig

Poeme traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Andreea-Valentina Fotescu

MTTLC – Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Maria Costea**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poemede
şi interviu cu

Andrew Greig

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Andreea-Valentina Fotescu

Cuprins

Garda de noapte p.4
După legătura amoroasă p.5
Schița de amiază p. 6
Un bărbat conduce p. 7
Melissa p. 9
Mănușa p. 10
Autobuzul spre Izmir p. 12
Vorbeam despre scufundarea p. 14
Întoarcerea p. 15
Interludiu pe Turnul Mustagh p. 16
Cățăratul de iarnă p. 17
(pentru Marj)
Despre Tess p. 18
Annie, primavera p. 19
Încă p. 20
Armistițiul p. 21
Golful p. 22
Tânărul American p. 23
Jurământul p. 24
Un felinar cu abajur p. 25
Târziu p. 26
Un mic potop p. 27
După potop p. 28
În josul râului p. 29
D., înotând p. 30
Copt p. 31
Un trandafir de noapte p. 32
Noapte bună, Norman p. 33
Deasupra Ronaldsay de Nord p. 34
Perdeaua brodată p. 35
De la mama tuturor petrecerilor p. 37
Stronsay p. 38

În parcul Endcliffe p. 40
Eck Hutchinson p. 42
O schimbare în viață p. 43
Cuib p. 44
Cel mai bun lucru, un vis p. 45
Prima lumină, Edinburgh p. 47
Nasturele p. 48
O lovitură de topor p. 49
Biserica din zilele noastre p. 50
Cursul naturii: mierla p. 51
O întâlnire în Edinburgh p. 52
Amorul căsătoriei p. 53
De la un pat de căsătorie p. 55
O lumină în Nord p. 57
Un șal din Shetland p. 59
O fată pe care o știam p. 60
Stilul târziu p. 61
Un fel de resuscitare p. 62
Delogarea p. 63

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

4

Garda de noapte

Începem sub strălucirea palidă
a Luceafărului,
ocrotitorul vânătorilor și hoților.
Curând înveșmântați de noapte,
ne facem treburile zilnice.
Mici ezitări sub stelele mișcătoare,
pocnitură, murmur, plânset, marchează
progresul
colegilor noștri, nevăstuica, hermelina, bufnița.
Și noi? Cinci lucruri vinovate
rotindu-ne sub felinar;
trosnet de vâsle, cizme pe pietre,
zgomotele surde ale însemnărilor crimelor
nocturne.
La prima rază de soare ne îndepărtăm grăbiți,
comoara argintie legănându-se în degetele
ușoare.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

5

După legătura amoroasă

Te trezești când un sturz
îndepărtează pe jumătate mijiții zori ai zilei
tu însuți pe jumătate în viață
și fără a-ți dori orice fel de schimbare
și vezi pentru moment
frumusețea înnăscută în toate lucrurile
singurătatea cântând în tine asemeni ploii
întoarce această dimineață
acele speranțe mâini ochi
ce mai târziu s-au dovedit
nestatornice?
și totuși la această
trezire amară
exaltarea acerbă alinarea

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

6

Schița de amiază

Când întunericul se lasă de-a lungul tufișurilor
și pe sub dealuri
Niall se ridică chircit din păpurișul lung și gălbui,
cu păstrăv în tuidul lui umed și undița
dezmembrată.
Pe lac, gâscă întârziată se opintește spre vest,
în ultima răsfrângere a luminiica limbile de foc
în văzduh.
Rataricoșează din sat în sat
până la portul în care barca vărului său,
numită Mary Page, intră cu bucurie și
stropituri, este tăcută.
Cei doi bărbați grăbesc spre Clachaig în
drumul spre casă
în timp ce nevestele trag draperiile spre
necunoscutul
care șchioapătă îndepărtându-se ca un câine
vagabond în întunecimea lui,
hrănit aici doar de zănateca domnișoară Jean
sau cerșind în jurul staulului lui Willie
Thompson, poet nativ,
cu ochii ca de whisky, în timp ce el privește
spre flăcări.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

7

Un bărbat conduce

Un bărbat conduce pe un drum care se termină
(desigur precum destinul și șansa conspiră)
într-un abis
(așa e viața).
Dar el nu știi unde,
el nu știi când,
acest drum este o lungă cursă de-a lungul unei
cotituri
unde ceea ce se tăinuie se destăinuie
doar în momentul în care se regăsește
și ceea ce se destăinuie se tăinuie
de continua cotitură din spatele lui.
Cotește la orice colț, la orice oră din orice zi
și pista se poate termina
cu o cădere în lumea viselor
unde nu te trezești niciodată
pentru că de această dată ai atins fundul—
acesta este codul drumului pe care noi dansăm
ca ziua și noaptea prinse în horă, pe drumurile
de căruțe
împodobite cu nestemate și liniile albe se
îmbrățișează și se despart precum îndrăgostiții,
fiecare justificând-o total pe cealaltă.
Eu nu trăiesc cu teamă sau cu anticipare.
Eu nu conduc mai repede sau mai încet.
Eu nu îmi aleg calea sau mijlocul
de transport ca să le ofer vecinilor
o oglindire plăcută asupra lor.
Orice autostradă traversăm în seara asta,
al oricărui pasager sunt,
ochii pisicii[2] capătă viață când trec pe lângă ei
și privesc înăuntrul meu, calm și fără să
clipească.

8

Cum din întuneric se avântă ca-n leagăn
și înapoi în întuneric dispar,
mie nu îmi e frică
pentru că noi suntem o lumină călătoare
și strălucim în momentul în care suntem.

---

[2] Ochii pisicii se referă la dispozitive retroreflectorizante, de siguranță amplasate în interiorul pavajului, care luminează când o mașină se află în vecinătatea lor.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

9

Melissa

Direct din apă
camera a surprins-o
trecând din lumină în umbră.

Am pus fotografia pe perete.
Timpul ne înjunghie de la spate
țintind către inimă—

nu ne vine să credem
mai înregistrăm o dată surprinși
de artrită ne târâm în umbră.

Tușind anii ce ne rămân, stăm
trecând prin cadre
chemând apa.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

10

Mănușa

Camera asta nu trebuie neapărat să o
dezvăluie.
Este suficient
că aerul este greu de respirat.

Pe masă, o mănușă turtită.
Nimic nu s-a mișcat
de când ea a dispărut.

Nu e niciun strigăt din bucătărie sau de pe
țărm.

Este absența
unei mâini
care ne atinge—

nimeni nu îndrăznește
să mai atingă ceva,
*
Praful bântuie
locul pe care ochii îl ocolesc.

Pentru această fantomă,
exorcismul există:

în timp
camerele o să fie aerisite
mobila mutată
ecouri vechi întrerupte
de o voce tânără—

nu o să observi
că mănușa dispare

11

nu o să știi niciodată cine a aruncat-o

până la final
degetele ei întinse
nu înșfacă nimic.

12

Autobuzul spre Izmir

Soldatul a fumat toată noaptea
dar fața lui este ascuțită de tinerețe, nu de
electricitate.
În această corvoadă el oferă apa, și cu o
fluturare
a țigării sau uniformei sau ambelor, regretă
acest obicei.
Haina de război este prea nouă, sau el este prea
tânăr;
inconfortabil; resemnat. O să suporte
să fie sustras spre buzele conducătorului,
sorbit,
stins, fantoma lui expirată cu regret
peste hărțile luptei. El o să continue cu acest
zăngănit întunecat înapoi către mamă.
Sudoarea lucește
pe obrajii lui. Este un chip de carne
neîmplinită.

Noi împărțim portocale până când râncedul
aer se îndulcește. Ridicăm din umeri, ne
strâmbăm, zâmbim,
nu este nevoie de mai mult. Fumul se îngroașă
în jurul capului lui.
Conductorul o să închidă mereu fereastra
și noi o să o deschidem din noi mereu.
Luna se ridică. Acum gândurile nopții
devin statice și complete asemeni imaginilor
apărute pe un ecran. Noi dăm greș
în munți. Fiecare moment este aprins
de la mucul ultimului. Noi continuăm să
mergem
prin munții de cenușă. Noi ne smucim treziți

de mirosul portocalelor. Luna s-a mișcat
sau munții. Maxilarul lui este ascuțit ca un
cuțit,
uniforma îi este mototolită. Ți-ai dori
un zâmbet? Uite încă unul. Nasul soldatului
este
coroiat.
Dealurile sunt netede în lumina lunii. Tot acest
scenariu
poate fi rostogolit, dar noi nu vrem. Mâinile
noastre
sunt ocupate cu distanța, moartea și țigările.
Conductorul ne trântește fereastra
și ne înmânează parfum…

Înainte de zorii zilei el este brusc adormit,
prăbușit în scaunul lui, gura deschisă,
stupefiată
de acest mic deces. Ultimul muc de țigară îi
cade
printre degete. Eu îl strâng, dar nu pot adormi
văzându-I fața flexată în lumina lunii,
transpirată, dar totuți calmă pe măsură ce noi
coborâm
din munți spre Izmir.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

14

Vorbeam despre scufundarea

Vorbeam despre scufundarea
în disperare
ca și cum era o fântână.

Era mult mai mult de atât.

Nu ne-am înecat
în acea mare moartă;
pe țărm vedeam
corpuri sclipitoare
lingând cristalele de sare
de pe rănile celuilalt...

Acum suntem condamnați
la însetare—
nicio fântână din lume
nu poate să potolească această afecțiune.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

15

Întoarcerea

Ne-am întors
cu corturile noastre, gunoiul nostru,
ambițiile noastre înalte. Am ajuns
să fim și spectatori și spectacol.

Mal și-a aprins bricheta,
o avalanșă a explodat—
am ajuns să susținem
că orice se potrivește

și credem
că adevărata amploare a lucrurilor
este întregul munte
atârnat oglindindu-se in umbrele noastre.
*
Toată ziua zăpada s-a scufundat în cazan,
a fost fiartă, băută, urinată, înlocuită
în timp ce noi treceam muntele prin noi.
Discuția era acasă și topoare, speranțe,
seracuri.

Vocile obosesc, lumini galbene
șuieră, cum se lasă seara,
pentru puțini martori
dar suficienți.

Stelele care nu clipesc și fulgere—
teatrul este tăcut.
De pe culmi noi curtăm
văile pe care le-am părăsit

umbrele noastre gesticulează și se întind.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

16

Interludiu pe Turnul Mustagh

În aceste locuri înalte topim
tot ce ne-a făcut rigizi; șuruburile noastre de
gheață
atârnă libere pe frânghiile fixate pe Col.
Lunea în Himalaya, norii sunt lăsați,
obiectivul nostru este undeva, dar obscur—
lasă-l să se avânte fără noi pentru o zi!
Ne relaxăm în curenții termali de pe ghețar,
fierbând și flecărind, acel proiect
improbabil de conversație dintre muritori.
Râsetele răsună de-a lungul gheții. De ce nu?
Niciunul din noi nu va muri azi—nemurirea ta
o poți desena într-o țigară,
aspră și dulce, cum ne place.
Aburul se ridică din cazan, Sandy toarnă.
Este o adevărată exaltare, muncită, ce trece
de la unul la altul cu băuturile fierte.
Oameni pe gheață, fără un țel și râzând
la tot ce noi nu putem vedea, dar știm
că este acolo—printre nor, pe Col,
o oarecare mână ne strânge șuruburile.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

17

Cățăratul de iarnă
(pentru Marj)

Este sfârșitul lui ianuarie și în sfârșit zăpadă.
Mă întind pe spate visând la Glencoe
așa fluentă, flămândă, îmbrăcată în roșu,
tu te cățărai peste mine. Acea pasiune
revendica cele mai întunecate, nefolositoare
luni
pentru riscuri și joacă. Tu te înălțai
pe mine, eu ma înălțam prin tine...

Fața umbrită a lui Aonach Dubh
unde Mal m-a dus pentru prima dată la cățărat
și cum noi ne-am ciocnit extenuați, fericiți,
în jos prin întuneric, am întrebat
„Ce traseu a fost acesta?" „Numește-o
cum îți dorești—este nouă."

Tu ai atins vârful și ai ieșit;
de sus de tot, plânsetul tău coboară.
Funia trage tare. Cum ar trebui să denumim
acest lucru nou pe care îl facem?
Zilele astea trăim pentru a avea grijă
și a ne asuma riscuri. De ce să dăm un nume?
Cu inima cât un purice strig Cățărare...

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

18

Despre Tess

Ea își înclină capul într-o parte, ia în
considerare
o altă țară, pe tine. Fumul ți se insinuează în
gât.
Scrâșnitura care spune că nu ești încă mort
este declanșatorul seducțiilor.
„Și vreodată tu," ea întreabă
„îți pui în practică nehotărârea?"

Barul se destabilizează,
voi colonizați reciproc în timp ce
muzicanții populari cântă despre Nicaragua.

„Ei bine," o mână peste a ei, cealaltă
strânge cheile mașinii tale, „De ce nu?"
Sunt motive, dar se topesc precum ceara.

Relaxează-te. În seara asta treci granița.
Lași umbre uriașe în timp ce te urci în mașină.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

19

Annie, primavera

Viața este un vis? Ei sunt dezinformați
cei care nu ți-au atins cu niciun deget pielea.

Când te trezești primăvara
puful de pe răchită
și însăși răchita sunt una:
nimic ieșit din comun aici.

Soarele înflorește, trece pe umerii noștri,
ce altceva am mai putea cere de la lumină?
Ce se vede, este.
Ochii au aflat.

Acum luciul castanului
și castanul însuși
se înlănțuie în părul ei,
nu mai este o altă trezire.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

20

Încă

Aici este nemișcare, este chiar mai mult
în timp ce lumina se estompează. Mâinile
încetinesc
apoi se liniștesc, ar putea medita
sau doar să se odihnească în timp ce păsări
toarnă
cântece târzii din antenele televizorului.
Acum orice ar încerca să te găsească,
te găsește; ceainicul, vaza, radioul
încep să strălucească, stelele timpurii se arată.

Unde ești când lumina dispare?
Îmbrăcând cămașa de noapte roșie,
ascultând pe jumătate radioul?
Faci undeva
ceva obscur mie—
mulțumesc pentru acea obscuritate.
Te-am iubit odată; acum ai devenit difuză
doar iubesc pe cineva, care este suportabil.

Acesta este apusul iubirii;
păsările
sunt goale și acestea sunt micile suferințe, cele înțepătoare.
Instanțe suportabile, stele frumoase triste
acum scurg deasupra ultimei
note a cântecului de final.
Aici vine calmul, despărțirea
de nebiruit. Antena se scutură încă.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

21

Armistițiul

Te iubesc, spune ea fără biruință sau scuze,
apoi, zărindu-i expresia, adaugă
„Nu îți face griji. Îi iubesc și pe el și pe el
și pe ea, și părinții mei.” E tare greu acel
cuvânt, cine-ar îndrăzni să desfășoare astfel de
trupe? El este derutat, dar
ceva apare de-a lungul umerilor lui.

America și Rusia au propus pacte
menite să fie refuzate, vaste și limitate
interpretări ale unui armistițiu. Acum ei
vorbesc
despre verificări, alianțe. Cum s-a ajuns aici?
Se uită unul la altul, derutați, dar
ceva se relaxează în jurul lumii.

Citind ziarul de duminică este clar
că ne putem distruge reciproc. Totuși nu avem
voie.
De la un timp la altul, ceva lâncezește.
„Suntem lucrul căruia îi suntem devotați”, ea
spunea în primăvară
când afară păsările proclamau legea
împerecherii și teritoriului din timpul nostru.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

22

Golful

Nimic nu lipsește, a spus ea
în Cairn Gorm, lumea se rotește și noi
ne rotim cu ea, fără să pierdem legătura.
O să te iubesc mereu și dar

În Golf
o fregată și-a lăsat ecranul defensiv
pentru o discuție—bărbații erau impresionați.

Scuze prietene, nu am vrut…
Avionul a zburat înapoi la bază
într-o confuzie.
În curând și ea a facut-o.

Bărbații tânjesc, metalul cască, versete fac ca
memoria și știrile zilnice să explodeze în
interior.
Între mine și mine războaiele sfinte ne ocolesc;
între noi răsar cuvinte—frumoase, directe,
greșite,
ca iubirea, un Exocet[3].

[3] Rachetă franțuzească

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

23

Tânărul American

Eu dorm, eu nu o fac, ea menționează
toate crimele inimii pe care le-am comis.
Mușamalizări, comploturi, înșelăciuni, trădări
în diverse jungle—adevăruri foarte economice
năpusteau din gâtul ei. Mai rău,

învârtind în cămașa ei de noapte
ea a dezvăluit numele iubiților ei.
Cuvintele ei agățate, ard
ca bluza noastră modernă Nessus, napalmul.
Cel mai rău,

când mă trezesc nu e niciun american
tânăr nervos lângă mine. Bărbații plâng
dar nu se calmează, sunt doar înfricoșați;
aripile imperiale
încă izbucnesc deasupra capului meu, înăuntru.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

24

Jurământul

Pleacă înainte de răsărit
cu două îmbrățișări:
una care ucide,
una care reînvie.

Du-te acum acasă
cât este încă acolo
bărbatul tău și copiii încă dormind.

În mâna ta tremurândă
flacăra care arde fără combustibil,
bolul care este mereu plin.

Poartă-l cu grijă prin lumea aceasta.
Nu lăsa nimic că curgă.
Nu lăsa lacrimi să cadă, niciun strop.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

25

Un felinar cu abajur

Și când pleacă ia cu ea
un felinar cu abajur.

Oricare ar fi locul în care crezi că se regăsește
–
serviciu, copii, bar
și prieteni—rămâne întunecat.
Lumina cade doar pe chipul ei
așa cum ai văzut ultima dată.

Și atunci când scrie, ea trebuie să învețe
să facă dragoste cu el cu mai multă atenție,
să facă mai mult decât să se lase purtată de
sărutul lui,
clipești la prima rază
a unei lumini ce te va orbi
când ea ridică abajurul felinarului
și dispare.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

26

Târziu

Dar este prea târziu: ea plânge,
el plânge, în ținuturi diferite.
acum alta își pleacă capul și linge
umezeala de pe mâna lui.

„Mi-a întârziat," ea spune. „Zece zile."
Zăpada de primăvară se lasă adânc pe deal,
topită curge peste picioarele lor
acolo unde stăteau, cu apa umplându-le
pantofii.

„Nu mi-a întârziat niciodată atât de mult."
El i-a luat mâna, au pășit
privind sfârșitul iernii.
Picioarele lor cădeau exact unde cădeau

și pentru o oră din viața asta
ei au văzut totul perfect.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

27

Un mic potop

Plouă foarte mult, câmpurile
se extind și strălucesc. Ajută să îți amintești
timpurile în care malurile îi dădeau râului
avânt, când viața era conturată
de pașii unui îndrăgostit.

Ea mă strânge ușor în timp ce vorbim:
Îmi ești mai drag decât mâinile mele,
cum îmi sunt toți prietenii dragi.
Zâmbesc peste umărul ei și aprob
că zilele acestea prietenii ne sunt familie.

Ploaia plonjează de pe stradă
aruncând picături spre ochii noștri.
Undeva viața pe care nu am trăit-o
merge printre câmpuri, ținând un copil
care nu va putea crește sau muri vreodată.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

28

După potop

Inima mea are marcat reperul de viitură.

Când potopul se retrage:
spălături, rămășițe și duhoare.

Nu e nevoie de plăci.

Improbabil de adânc,
acum vine pata.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

29

În josul râului

Stând sub copaci în ploaia
ușoară, sfârșitul iernii, mi-am trăit
mai mult decât jumătate din viață.

Gânduri, mișcări,
pauzele dintre ele...

Râul învolburat inundă
văile, ramurile mărginesc
și ceva se oprește.
A devenit clar: timpul
nu curge, el picură.

Și trec eternități între picături.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

30

D., înotând

Ea a sărit din pat și a fugit
(ne-am certat prea mult timp)
de-a lungul digului, s-a scufundat.
Liniștea a creat unde și a înotat.

Ea s-a întors tremurând,
alge în părul ei,
noroi între degetele pe care le-am uscat.
Gura ei deschisă, nimic nu a ieșit.

Puloverul umed de lână aruncat pe podea,
pielea rece ca scoarța, fata aceea fără șolduri
s-a frecat de mine până când
trupurile noastre au tremurat ca frunzele.

Poate mă gândesc prea mult la sex,
acea țesătură pe care am lăsat-o
în timp ce dragostea palidă și furioasă
se scufundă departe de noi în întuneric.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

31

Copt

Pentru prima dată, realizarea a venit cu
zgomotul
unei pietricele pe un gard din bambus.

Alta când un pește a dispărut în umbre
când păsările au trecut deasupra lui.

Pentru el, poate un eșec
înainte să răsucească cheia de la mașina.

Pentru ea a venit când stătea
lovindu-și ușor unghiile roșii de chitara roz.
*
La miezul nopții
m-a cuprins posomorârea și dorul—

aș putea să fiu într-o
livadă în timpul verii

copt în vârful
unei crengi a dragostei tale.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

32

Un trandafir de noapte

Este un vechi echilibru în sera sufletului...
ERZEBET SZANTO

Când a sosit momentul ei,
ea a plâns și mi l-a înmânat:
un trandafir de noapte.

Negru și radiant asemeni centrului unui ochi.

Se odihnește acum pe
un raft de neatins.
Cred că noi l-am pus acolo.

O dată la ceva vreme ea scrie
că a simțit o altă petală căzând.
Ea nu mi-ar permite să-i spun unde.

Petală pentru petală, magie și pierdere:
lasă-le pentru o singură dată
să aibă aceeași greutate pentru noi.
unei crengi a dragostei tale.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

33

Noapte bună, Norman

Unul cade
într-un buncăr.
Altul pe pragul ușii lui,
dimineața de Crăciun, zăpadă adunată.

Când eu plec,
poate fi așa,
o scurtă cădere și afară
în timp ce ocupat în aerul deschis

ca un porumbel
dând din aripi de-a lungul cerului senin
arcuindu-se apoi prăbușindu-se,
adus jos doar de niște alice rătăcite.

Și să fie timp
să murmuri pe când eu pliez
niște cuvinte scurte de mulțumire
și lăsare—

ca ultima oară în care l-am văzut pe MacCaig
stând la ușa lui;
pe când m-am întors pe treaptă
mâna lui s-a ridicat, a fluturat-o:

Pa-pa. Pa-pa.
Concizie de maestru—
mulțumesc și
noapte bună în una.

Sper să fie
chiar mai scurt când cad:
Pa—

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

34

Deasupra Ronaldsay de Nord

Acolo jos un tractor se poticnește, oprește;
un lătrat de cățel este purtat spre mare și
pierdut.

Un termos de metal strălucește. De-a lungul
țărmului
aerul scutură musculițe unde țigara se
relaxează.

O geacă albastră de lână clipește
ca un ochi când ea se dezbracă...

Un avion, sau poate memoria se înclină.
Intrând în nori la finalul verii,

te miști în locul tău când băuturile vin,
simțind încă mâncărimea de la acel nisip
nelocalizat.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

35

Perdeaua brodată

Te trezești și de întrebi
ce fel de zi este acolo afară
în spatele perdelei brodate

Dar penumbra este atât de liniștitoare
și modelele atât de convingătoare
încât le lași închise pentru un timp

cum Howard Hughes în apartamentul lui
cu cea mai bună priveliște a Vegasului și a
deșertului
și-a ținut draperia mereu trasă

Într-o zi un nou asistent
a deschis acele jaluzele scumpe
Howard s-a uitat către lume

Doamne este atât de mare
atât de luminos atât de dincolo de mine
aș putea trăi acolo!

Howard a devenit destul de agitat
până când gărzile lui au tras iar jaluzelele
și l-au reîntors la

dominația lumii și la codeină
la igiena precară și teroarea de a simți
ceva ce nu a fost împachetat de trei ori

Așa credea lumea
pe care tu ai țesut-o cu migală
pe perdeaua ta brodată

36

arăta suficient de real pentru a o atinge
morala este limpede
Trage înapoi acel paravan

Băiete este mare afară
atât de detaliat atât de real atât de vast
De-a lungul drumului un om

își ridică încet jaluzelele
de parcă ar fi pleoape
și în orice moment

o să se trezească și o să te privească

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

37

De la mama tuturor petrecerilor

Vine momentul
pe la jumătatea mamei tuturor petrecerilor
în care mesaje tâșnind din
fermecătoarele guri ale oamenilor

idei pline de pasiune
indignări indiscreții reverii testamente
sunt înecate de plictiseala pe care nu o poți
scutura
urlând în urechea ta bună—

mă refer desigur la cel
ce nu are nici pic de talent la socializare
ce lâncezește pe coridor
cu respirație infernală

pe măsură ce el îți amintește de toți
cei care nu ni se alătură în seara asta,
apoi îi evidențiază pe cei
care nu o să fie aici anul viitor.

Dă-te jos de pe ea! Femeia aceea pe care el o
ochise
este adorabila mea soție vie,
cărțile noastre sunt marcate
să ne ducem unul pe altul acasă în seara
aceasta.

Dragă, hai să bem
totul cu gheață;
îți taie respirația
să îți ronțăi viața pe măsură ce se topește.

38

Stronsay

Bacul a plecat. O pauză, apoi s-a trezit
plesnind buștenii încolăciți cu buruieni ai
portului.
Când asta s-a împrăștiat, lumina soarelui a
șuierat
prin paturile de midii. Norii asemeni rățușteior
de jucărie
ședeau pe orizont, restul fiind albastru peste
tot.
Pe Shapinsay cineva a bătut bine un cui, apoi
s-a oprit.

Noi ne holbam unul la altul.
Nimic în afară de sunetul lumii transformându-
se
în pulsații în urechea interioară:
buna vestire, fecioara, ce se anunță pe sine
din nou și din nou că este însărcinată.
Am auzit aerul trecând peste firele fine de păr
de pe încheietura ei.

Un băiat s-a întins cu fața în jos pe dig,
balansând o ață în adâncuri.
Nimic nu s-a mișcat nicăieri in afara mâinii și
funiei lui.
Lumea era atât de plină până la refuz încât orice altă mișcare era imposibilă. Noi
eram
singurii martori ai acestui

copil plictisit în vacanță—sau sursa și centrul
întregului, liniștea plutind în afara lui,
șezând ca și cum ar fi una cu orizontul, sub
nori ca rațele,

pe când el se întindea, cercetând în jos,
ținând marea și cerul și digul pe loc,
ața agățându-se peste lemn, lumina
frunzărindu-i părul.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

40

În parcul Endcliffe

O fărâmă de praf nu mai grea decât un gând
trebuie să fi atins apa moartă.
Nu am văzut ce a pornit-o, dar privind inelul
mărindu-se asemeni piscinei formează un *O!*
în timp ce eu stau cu aceeași exclamare
lărgindu-se prin mine.

Ar putea Porter Brook, acest parc tomnatic,
frunzele căzute și căzând,
această piscină calmă și stăvilarul de dincolo
de ea, năvala
către Bob Mirositorul aburind pe banca lui în
soare,
toate hopurile și iertările cu care lucrurile o iau
la vale,
să fie cel mai bine considerate nu material
dar ca un lung, complex gând de toamnă
în acest sector al planetei în circuitul ei
înconjurând soarele,
o bătaie pe acea temă care te prinde
Modul în care sunt lucrurile?

Și, mai util, pe când privesc acel cerc care se
extinde
și aceste cuvinte încep să se mărească la un
calm trecător,
am putea considera ce răsare în mințile noastre
ca nimic altceva decât apă, cer, copaci,
anotimpuri,
și noi care ne vedem ca fiind în mișcare prin
lume
suntem mai bine văzuți ca recipienți, gazde
a ceea ce se va mișca prin noi,

piscine în care praful este înregistrat și
răspândit?

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

42

Eck Hutchinson

Casa familiei este vândută,
nu mă mai întorc prea des.
Cel care îmi vine în minte în seara asta
abia îl știam: Eck Hutchinson
a plecat după homari pe Fifeness
într-o zi zgomotoasă, încrezător în tinerețea lui,
ochiul, norocul,
dorind un ban de buzunar pentru cununie.
O săptămână mai târziu a eșuat
fără ochi, noroc, tinerețe.

Ea s-a măritat mai târziu, copiii i-au plecat de
acasă;
Eck Hutchinson rămâne
agățat la nouăsprezece ani pe acele stânci,
totuși multe valuri se sparg peste ele, și noi.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

43

O schimbare în viață

Admit că noi am putea să profităm și să trăim
printre păduceii de la țară,
dându-ne o nouă formă; cocoțați pe o creangă
să fim o completare neașteptată
a copacului frazei însuflețite,
cu capul ridicat spre cerul dezbinat de frunze.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

44

Cuib

În cele din urmă, care este scopul
modul în care un anumit loc se întoarce

împotriva ta, la lăsarea serii,
înăuntrul nervurilor crengilor tale?

Aripile se întind, apoi se strâng;
ghearele clincăne, ochii se închid.

Nicio mișcare,
doar acea pasăre de pradă care plânge

numai când vânează.
Tu te trezești zdruncinat—

ghearele se mișcă, ochii se deschid,
aripile lui Fife se întind larg.

45

Cel mai bun lucru, un vis

Cel mai bun lucru pe care un vis îl poate face
pentru tine
nu este o profeție
nici o distracție gratuită pentru nebunia ta
lăuntrică

nici măcar mesajul
pe care mintea ta îl sădește dincolo de linia de
plutire
și se va scufunda rapid dacă
tu nu poți găsi lungimea potrivită a funiei
pe care ai aruncat-o peste bord anul trecut

(este bine să știi copărtașul secret al vieții tale
unul calm și, cred eu, secundul bărbos
magnific
– primul tău secund, fără barbă, doarme alături
de tine—
rămâne de gardă pe parcursul nopții)

Nu cel mai bun lucru pe care un vis
îl poate face este să îți amintească
că nu este real

și doamna îndurerată
care își poartă ficatul mutilat într-o poșetă
nu o să moară
nu pentru că tu ai salvat-o sau ai eșuat
în timp ce scotoceai frenetic prin măruntaiele
ei
dar pentru că ea nu există

Este bine să ți se amintească: mintea ta

46

face genul acesta de lucruri cel mai adesea
când ești treaz
(în special doamna îndurerată)

și ca să te trezești de-a binelea trebuie să știi motivul
pentru care nu poți apuca funia aceea de sub apă
este pentru că acolo nu este nici o funie, nici apă
doar apucarea

Oh să ieși la suprafața lângă un iubit
și să îți simți degetele desprinzându-se ușor
unul câte unul dureros!

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

47

Prima lumină, Edinburgh

Proptit în pat privind
răsăritul strecurându-se peste oraș,
mă uit la carte apoi înapoi la cer.

Deși cartea nu pretinde că este
cuvântul lui Dumnezeu,
eu nu mă apăr când îmi vorbește.
Deși acest ceai este maro și uscat de tanin
curăță ferestrele ochilor
astfel ele chiar se deschid către un suflet.
Deși acest biscuit de ovăz nu conține zahăr
îmi aduce miere pe buze.
Deși femeia cântând în bucătărie are un metru
și jumătate
și micul dejun este luat individual în această
casă,
ea conține tot ce este drag și mă hrănește.
*
Fie ca cerul ca sclipirea de ulcior
a sfatului zilnic și să își toarne lichiorul în el.
Fie ca dopul inimii să se deschidă,
să lase totul să curgă iar afară.

Acum cerul, cartea, ceaiul, biscuitul de ovăz
reinundă mormanele de dărâmături ale acestui
oraș
ca și cum ar fi pregătite să navigheze,
ca și cum am avea un loc în care să mergem,

pânzele noastre umplându-se cu cea mai mică
adiere din lume.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

48

Nasturele

Fără să se uite,
își găsesc palmele unul altuia.

Ea îi ajunge până la subraț,
el îi rămâne în minte.

Dimineața, îmbrăcând o cămașă,
noi împingem nasturele prin gaură

fără să verificăm
gândindu-ne la altceva,

făcând-o cum trebuie
folosindu-ne doar de atingere.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

49

O lovitură de topor

„Câteodată un topor ședea în recoltă cu tăișul
către ceruri"

Zilele ca buștenii îmbibați se aliniază în ploaie.
Aici este pentru puținele dăți în care mergem
cu sâmburele propriei noastre vieți

și o știm
cum lemnul știe tăișul
când îl sfârtecă larg deschis.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

50

Biserica din zilele noastre

„Biserica din zilele noastre..."
Fraza s-a desprins
de radio, a plutit,
a căpătat formă deasupra
ceaiului și pâinii prăjite.

Ea se holbează în naosul bucătăriei;
mâinile încrucișate pe altarul
melaminat al mesei pentru micul dejun,
ea admiră difracția
ferestrei trandafirii într-un panou mânjit.

Afară, păsări mici
armonizează despre împerechere, teritoriu,
nevoia de hrană.
Ea le salută, ele pleacă:
felul ei preferat de predicator.

Umila biserică din zilele noastre,
ne lasă să o frecventăm cu loialitate,
să aprindem lumânări în mintea noastră
ca să putem învinge chiar și cavoul
care se deschide în piept la venirea nopții.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

51

Cursul naturii: mierla

Este primăvară, și o mierlă grasă fluieră pe
pervaz
și din șopron mierla noastră albă
fluieră palid înapoi—sau mierla grasă a
început,
și ea doar i-a răsunat dorința?
Cine știe. Eu rareori mă trezesc atât de
devreme.

Chemare și răspuns, răspuns și chemare,
cine se poate pronunța asupra
întregului curs?
Dar noi care mereu am presupus că lumea
ne urmează indicațiile, putem ajunge să
suspectăm
că vorbim înapoi lumii după o scurtă întârziere

și lungimea acelui interval
este exact distanța în care stăm
fără grădina în care ne aflăm.

52

O întâlnire în Edinburgh

O tânără merge
singură pe strada noastră
răcoroasă însorită, împărtășind aerului
Am plecat la magazine.
O să fac ceva bun pentru ceai –
O să facem o baie împreună!

Când aveam vârsta ei,
aș fi știut că era o nebună,
vorbind la nimic de parcă îi păsa.
Viața ta lăuntrică nu crește
cel mai bine ca o ciupercă în întunericul umed,
în liniște, singură? Femeie prostuță.

Bătrână morocănoasă. Când trecem,
ea nu vorbește la un telefon,
sacul maroniu de-a lungul pieptului ei
nu sunt cumpărăturile.
– Este o mamă osoasă
o să mergem pe drumul mai lung, dragă –

Licărirea albă din cureaua ei
nu este un telefon mobil,
dar un nou bebeluș azvârlit
în noua lui casă mobilă.

Prostuțul bătrân morocănos
croindu-și drum pe poteca din grădină,
deschide ușa și merge înăuntru
legănând acea întâlnire la pieptul lui.

Dragostea fără motiv s-a întrezărit pe stradă.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

53

Amorul căsătoriei

Când ei făceau dragoste, acele după-amiezi
în adăpostul mov, camera închiriată,
blocul îmbrăcat în pin, casa cu tapet nebun,

deschiderea lor era exersată, ca un crupier
ce întinde și ia înapoi pachetul de cărți într-o
strângere fluturândă, apoi lasă jocurile să
înceapă.

Rămâi cu acel sentiment de ușoară îndemânare
dar schimbă linia imaginii cu asta:
când abdomenele se atingeau

apoi se înmuiau, păreau a fi câteva căi
de a continua, pentru un singur scop,
dar ceva nou izbea casa mereu—

cât de închisă la culoare acea geană inferioară,
cât de subțire
îi era încheietura ei astăzi, cuta dublă
marginea gurii lui pe când zâmbea—

apoi a mia oară devenea această dată,
și că porțile pe care nu le știau
închise până atunci, se deschideau legănate:

erau unde nu au mai fost înainte,
domenii pentru care nu erau cuvinte sau hărți,
nicio potecă în afară de cele

curățate de fiecare mângâiere, pe când
un deget redirecționa cursul,
un murmur ridica acei copaci.

54

Răspunsul lui așeza campanule dedesubt,
ochii ei împingeau pasărea
în josul albastrului văzduhului;

unde crengile se despărțeau peste râu,
săreau împreună, penajul
ridicându-se ca aripile când ei plonjau.

În timp ieșeau la suprafață, deschideau ochii să vadă
tavanul întors, respirația vechiului prieten.
Nu își doreau nimic mai mult decât mai mult din asta,

locul pe care trebuiau să îl părăsească,
ei zăceau o perioadă, plutind,
mâna ei, ce definea lumea, desfăcându-se din a sa.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

55

De la un pat de căsătorie

Este târziu, nicio îndoială. Mușchii ochiului
cedează, paginile se estompează. În orice caz
mintea ta este în altă parte. Iubita,
întâlnită târziu în viață, se întoarce târziu!
Luna a inclinat geamul Velux la
acest paralelogram de lumină care încadrează
cămașa ei de noapte în colțul în care
ea stătea la oglindă în această dimineață,
studiindu-se scrutând
cu ochiul nepăcălit care te privește zilnic…

Ai probleme de abandon, nu e niciun dubiu.
Ai fi orb sa nu le ai, la această oră târzie.
Iubirea cu care ai jurat că
cenușa ta o sa fie amestecată și aruncată
în vânturile care răscolesc Portul Skaill
pot să bea vinul tare
al prieteniei femeilor, sau să meargă acasă
trecând de copaci și bănci încărcate de brumă,
gândind că ea este aproape un nimeni
pe când mașina hoțului urcă bordura…

Ușa de la stradă pocăne, zbăngăne.
Întrerupătorul de lumină, cheile pe masă,
pantofii cad.
Robinetul de la chiuvetă geme, ea murmură ultimul
cântec de unde vine.

Acum ea va ridica prosopul verde…

O lună pe toate focurile înăbușite
sau stinse din șeminee, acest
piept bătând, ea pășind în sus pe scară:

doi oameni, două vieți, o casă,
este foarte ciudat.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

57

O lumină în Nord

Spre final ea s-a mutat afară
să se întindă și să privească vremea minții
re-modelată asemeni norilor

acum taur acum urs dar cel mai mult
neasemuindu-se cu mai nimica
aproape mereu neasemuindu-se cu mai nimica

doar ea asistând la circumstanțele
simțind cum venirea și plecarea
fierbea în miezul lucrurilor

era tot ce o ținea acolo sus
Până la urmă norul este mai greu decât aerul
mereu căzând în timp ce se reconstruiește
deasupra

deci arată ca și cum plutește
cum ar putea cineva fără parașută
să pară perfect susținut

cât timp Pământul continuă
să cadă sub ea
și pe cât de repede celulele mor

altele noi se nasc
Este aproape ca și cum
ea nu cade deloc

dar din lacrimile ridicate din velocitatea ei
modul în care hainele ei se umflă
și sentimentul că ea se apropie

de martorul de dedesubt
privindu-și calm căderea
ca și cum ea ar „zbura”

ca și cum ea ar „zbura”

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

59

Un șal din Shetland

Atât de mulți ani, atât de plini de găuri.
Ce a rămas în seara asta
este alb murdar, maroniu și sepia,
ca șalul din Shetland pe care i l-ai cumpărat
undeva, cândva…

—Aproape nimic
totuși purtat pe umeri
într-o noapte lungă într-un scaun Orkney
cum tu ședeai cu o sticlă pe jumătate plină
în sertarul din spatele tibiilor tale,

desenând lungimea unei vieți
prin gaura unei verighete.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

60

O fată pe care o știam

O fată pe care o știam în Alberta de Sud
se dezbrăca și fugea
pe scândurile dure ale digului,
se flexa și apoi trăgea
săgeata ei palidă în orizont.

Treizeci de ani mai târziu
ea ieșea la suprafață, revărsa apă și râsete,
ședea pe malul îndepărtat,
se lua la zeflemea, de neatins, triumfătoare.
Ea flutura o dată, apoi se scufunda
îndepărtându-se.

Prietenii noștri, morții, înoată de la noi acum.
Dispariția lor o pot înțelege;
reapariția,
nu știu cum o realizează,
nici cât de mult mai pot aplauda.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

61

Stilul târziu

Noi suntem cizelați de asta:
mâna mea pe brațul tău când ne uităm la TV,
buzele tale fără cuvinte pe pieptul meu când
dormim.

Să trăim suficient de mult
să ajungem la final spuselor
și să începem iar
pe pârtiile muntelui Ben Wyvis
când m-am întors să spun
Inima îmi bate repede
am nevoie să te sărut

și tu o să tresari și apoi să-ți deschizi
brațele, inima și buzele pentru mine
cum eu mi le deschid pe ale mele pentru tine
azi:
iubito, tu ești unica decizie
de care nu m-am îndoit,
dorind doar mai mult și mai mult
din asta și asta și asta.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

62

Un fel de resuscitare

Să spunem că ce e mai rău
s-a întâmplat deja.
Tu ești mort.
Zero este un număr prea mare.

Acum deschide ochii—
păcat că nu ai realizat
ce zi bună este
înainte să mori.

Deschide perdelele
către furtuna unei lumini,
știi că cel mai bun nu a fost niciodată
înainte sau înapoi.

Acum salută-ți iubirea.
Și ea este moartă
și întoarcerea ei succintă
este cel mai mare câștig de la loterie.

Ai putea la fel de bine
să cheltuiești totul azi
pentru că nu mai are chiar niciun rost
să economisești.

Ochii ei, zâmbetul ei,
pielea ei întâlnind-o pe a ta—
cât de frumoși sunt morții
în timp ce noi trăim.

Poeme de **Andrew Greig**
Traduse în limba română de
Andreea-Valentina Fotescu,
absolventă MTTLC

63

Delogarea

Acesta sunt eu delogat, deci.

Nu ar trebui să fii surprins—
plecarea a fost de mult
natura și tema mea.

Desigur nu credeai
că asta ar putea să continue,
cuvinte comprimate în fiecare dimineață,

respirație pe ochiurile de geam reci
unde stăteai scriindu-ți cu degetul numele,
sau acele seri în care

atingerile ca porumbeii voiajori
se lăsau în valea
adâncă a inimii tale.

Acele note care au trecut
atât de liber printre noi,
dăruiește-le carităților, sau uitării.

Dragoste și rămas bun—
data viitoare când ne întâlnim
o să cânt despre sosire.

Andrew Greig

Interviu de Andreea Fotescu

Andreea Fotescu: Good evening, Mr. Andrews. Thank you for accepting to give me this interview. I saw that you are not only a poet, but also a novelist. Can you tell me which of the two types of writing is prevalent in your life?

Andreea Fotescu: Bună seara, domnule Andrews. Mulțumesc că ați acceptat să îmi acordați acest interviu. Am văzut că nu sunteți doar un poet, dar și un romancier. Puteți să îmi spuneți care din aceste două tipuri de scriere este predominant în viața dumneavoastră?

Andrew Greig: My income and larger readership comes from my prose books, the novels and non-fiction. However in my mind, poetry is at the heart of what I do. I spend much more time on prose, but poetry and songs are at my creative core.

Andrew Greig: Veniturile mele și cei mai mulți cititori vin de la cărțile în proză, nuvelele și non-ficțiunea. Totuși în mintea mea, poezia este în inima a ceea ce fac. Îmi petrec mult mai mult timp cu proza, dar poezia și melodiile sunt centrul meu creativ.

Andreea Fotescu: What inspires your writings?

Andreea Fotescu: Ce vă inspiră scrierile?

Andrew Greig: Usually my poems come when I am doing something else—say driving a car or brushing my teeth or walking the dog. I develop the poems first in my head, then on the page. Both poetry and prose tend to come from physical activities, quests and adventures. E.g my climbing in Scotland in the Himalayas. Also a more recent passion for sailing. And fishing in the Scottish hills. Some come from old ballads, or folk tales. Also from my own life, especially non fiction and memoirs like *At The Loch of the Green Corrie, Preferred Lies.*

Andrew Greig: De obicei poemele mele vin când fac cu totul altceva—să spunem că conduc o mașină sau mă spăl pe dinți sau plimb câinele. Compun poemele mai întâi în capul meu, apoi le așez pe pagină. Și poezia și proza tind să vină din activități fizice, expediții și aventuri. Exemplu: cățărarea mea în Scoția, în Himalaya. De asemenea, o pasiune mai recentă pentru navigare. Și pescuit în dealurile scoțiene. Unele vin din vechi balade sau povești populare. De asemenea, din propria mea viață, în special non-ficțiunea și memoriile cum ar fi *„La lacul lui Green Corrie”, „Minciuni*

preferate".

Andreea Fotescu: You can play guitar, banjo and piano. Why didn't you go further with music and choose writing instead?

Andreea Fotescu: Puteți cânta la chitară, banjo și pian. De ce nu ați mers mai departe cu muzica și ați ales să scrieți în locul acesteia?

Andrew Greig: I originally wanted to be a singer-songwriter. My early poems were song lyrics. My songs were not recorded but my poetry was published—in the end you do what you are better at! These days when I do readings, I usually add a song or two on guitar or banjo. Music is more fun and more emotionally charged.

Andrew Greig: La început voiam să fiu cantautor. Primele mele poezii erau versuri de melodii. Melodiile mele nu au fost înregistrate, dar poezia mi-a fost publicată—în final faci lucrul la care te pricepi cel mai bine! Zilele astea, când fac lecturi, de obicei, adaug unul sau două cântece la chitară sau banjo. Muzica este mai distractivă și mai plină de emoții.

Andreea Fotescu: Which is the poem that represents you the most?

Andreea Fotescu: Care poem vă reprezintă cel mai bine?

Andrew Greig: Possibly *A Man Is Driving*. These existential themes of transience, of living in the action and in the moment of action, of lighting up and going dark—for many years these have been at the heart of what I write in all genres.

Andrew Greig: Probabil *„Un bărbat conduce"*. Aceste teme existențiale ale efemerității, a trăirii în acțiune și în momentul acțiunii, a iluminării și întunecării—timp de mulți ani acestea au fost centrul a ceea ce scriu din toate genurile.

Andreea Fotescu: *"Norman's Goodnight"* is a poem in the memory of

Andreea Fotescu: *„Noapte bună, Norman"* este un poem în memoria

your mentor. What were your feelings while writing it?

mentorului dumneavoastră.Ce ați simțit când îl scriați?

Andrew Greig: That poem is very emotional for me. MacCaig was a friend, a hero, a mentor. I wanted to memorialise him in a moment, to write at once an elegy and a celebration, with some of his wit. My heart was full when I wrote it, and when I read it aloud.

Andrew Greig: Poemul acela este foarte emoționant pentru mine. MacCaig a fost un prieten, un erou, un mentor. Am vrut să îl eternalizez într-un moment, să scriu, în același timp, o elegie și un elogiu, cu ceva din spiritul lui. Inima mi-a fost plină când am scris-o și când o citesc cu voce tare.

Andreea Fotescu: When you were at university you dropped out of studying English Literature. What made you feel the need for this change?

Andreea Fotescu: Când erați la universitate, ați renunțat la Literatura Engleză. Ce v-a făcut să simțiți nevoia acestei schimbări?

Andrew Greig: Studying Eng Lit was stifling my enjoyment of reading and my own writing. When I stopped studying it, I was free to read again. I changed to Philosophy, which underpins my being and thinking, though I try not to let it appear directly in my writing. Same goes for my long standing interest in Buddhist practice.

Andrew Greig: Studierea Literaturii Engleze îmi sufoca plăcerea cititului și scrierea. Când m-am oprit din studierea ei, am fost liber să citesc din nou. Am trecut la Filozofie, care stă la baza ființei mele și gândirii, deși încerc să nu o las să apară în mod direct în scrierile mele. Același lucru merge și pentru interesul meu constant în practicile Budiste.

Andreea Fotescu: You have been on a series of Himalayan expeditions even though you were afraid of heights. What made you do that and surpass

Andreea Fotescu: Ați luat parte la o serie de expediții în Himalaya deși vă e frică de înălțime. Ce v-a determinat să faceți asta și să vă învingeți temerea?

your fear?

Andrew Greig: My desire for adventure and heightened experience was slightly stronger than my fear of heights and of dying prematurely! If I had not said Yes to my first Himalayan adventure, I would have never quite forgiven myself. It changed my life, and it got me writing prose.

Andrew Greig: Dorința mea pentru aventură și experiențe înălțătoare a fost puțin mai puternică decât frica de înălțime și de moarte prematură! Dacă nu aș fi spus „Da" primei mele aventuri în Himalaya, nu m-aș fi putut ierta. Mi-a schimbat viața și m-a făcut să scriu proză.

Andreea Fotescu: The result of the expeditions were a lot of amazing poems that make us feel that we are up in the mountains with you. Any plans to do future climbing expeditions and write about them?

Andreea Fotescu: Rezultatul expedițiilor au fost multe poeme minunate care ne fac să simțim că suntem în munți cu dumneavoastră. Aveți planuri să faceți viitoare expediții de cățărare și să scrieți despre ele?

Andrew Greig: My climbing big mountains ended with the death of my close friend Malcolm Duff on Everest. I still enjoy the hills of Scotland, but have not climbed hard for many years. Instead I have found other activities, less dangerous but as enlivening: golf, sailing, fishing in hill lochs. Also meditation and playing banjo!

Andrew Greig: Cățărarea munților înalți s-a terminat pentru mine cu moartea unui prieten apropiat, Malcolm Duff, pe Everest. Încă mă bucur de dealurile din Scoția, dar nu am mai făcut cățărări grele de mulți ani. În locul lor am descoperit alte activități, mai puțin periculoase, dar la fel de însuflețite: golf, navigare, pescuit în lacurile din dealuri. De asemenea, meditație și să cânt la banjo!

Andreea Fotescu: Your newest book *"YOU KNOW WHAT YOU COULD BE: Tuning in to the 1960s"* is a collaboration with Mike Heron. What

Andreea Fotescu: Cea mai nouă carte a dumneavoastră *„YOU KNOW WHAT YOU COULD BE: Tuning in to the 1960s"* este o colaborare cu Mike

made this collaboration come to life?

Andrew Greig: Mike Heron was a hero of mine, a near god, in the 1960s, when he wrote and sang as part of The Incredible String Band. They were Scottish, which mattered to me, because they were cutting edge, wildly innovative, and from my country and culture. That mattered. They helped form my own artistic and indeed spiritual ambitions and values. When we met again 40 years later, we did a number of concerts together, with my reading my poetry and then playing banjo and singing on some of his songs. That led to the project of each of us writing a memoir about our early days in music. They are both stories of Formation, nine years apart. We call it a Two Headed Memoir. It is about the accidents and incidents and aspirations and practices through which you become who you need to be.

Andreea Fotescu: What advice can you give to aspiring writers?

Andrew Greig: Read a lot, widely, even randomly. Write a lot. Believe in yourself and be critical of yourself. Find some peers—the support of your mutual enterprise, their different

Heron. Ce a dat viață acestei colaborări?

Andrew Greig: Mike Heron era un erou al meu, aproape un zeu, în anii ’60, când a scris și a cântat ca parte din The Incredible String Band. Erau scoțieni, ceea ce a contat pentru mine, pentru că ei erau de ultima generație, foarte inovativi și din țara și și, desigur, spiritual. Când ne-am întâlnit din nou, după 40 de ani, am avut număr de concerte împreună, cu citirea poeziilor mele și, apoi, cântatul la banjo și cântatul unor melodii de ale lui. Asta a condus la proiectul în care fiecare dintre noi a scris un memoriu despre primele noastre zile în muzică. Ambele erau povești despre formare, la nouă ani distanță. Îl numim „Un memoriu la două capete”. Este despre accidentele și incidentele și aspirațiile și practicile prin care devii ceea trebuie să fii.

Andreea Fotescu: Ce sfat le puteți da celor care își doresc să devină scriitori?

Andrew Greig: Citiți mult, vast, chiar la nimereală. Scrieți mult. Aveți încredere în voi și fiți critici cu voi înșivă. Găsiți câțiva colegi—care să devină un sprijin pentru ceea ce

creative and critical responses, are what you grow by. Be brave and open and free when writing—then be critical in re-writing. Never lose sight of writing—all creativity—is at some level a game. It is play, however serious!

întreprindeți cu toții, diferențele lor creative și răspunsul critic, sunt ceea ce vă fac să creșteți. Fiți curajoși, deschiși și liberi când scrieți—apoi fiți critici când rescrieți. Nu vă pierdeți niciodată țelul de a scrie—toată creativitatea—este un joc la un anumit nivel. Este o joacă, oricât de serioasă!